

Sygn. akt II CNP 7/17

POSTANOWIENIE

Dnia 28 lipca 2017 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

Prezes SN Dariusz Zawistowski

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym
w Izbie Cywilnej w dniu 28 lipca 2017 r.
skargi Spółdzielni Mieszkaniowej w T.
o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego wyroku
Sądu Okręgowego w G. z dnia 29 grudnia 2015 r.,
sygn. akt V Ca (...)
wydanego w sprawie z powództwa Spółdzielni Mieszkaniowej w T.
przeciwko L.K.
o zapłatę,

1. odrzuca skargę

**2. zasądza od Spółdzielni Mieszkaniowej w T. na rzecz L.K.
kwotę 2400 zł (dwa tysiące czterysta) tytułem zwrotu kosztów
postępowania skargowego.**

UZASADNIENIE

Skarga Spółdzielni Mieszkaniowej w T. o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego wyroku Sądu Okręgowego w G. z dnia 29 grudnia 2015 r. została oparta na podstawie naruszenia prawa materialnego. Zdaniem skarżącego zaskarżony wyrok jest niezgodny z art. 451 § 1 k.c.

Skarga o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego orzeczenia z punktu widzenia jej wymogów powinna odpowiadać ogólnym wymogom pisma

procesowego oraz szczególnym wymogom przewidzianym dla tego środka prawnego w art. 424⁵ § 1 k.p.c. Artykuł ten określa wymogi skargi o charakterze konstrukcyjnym, niezbędne do uznania wniesionego środka za skargę o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego orzeczenia w rozumieniu art. 424² § 1 k.p.c. Niespełnienie przez skargę któregośkolwiek z wymogów określonych w art. 424⁵ § 1 k.p.c. skutkuje jej odrzuceniem przez Sąd Najwyższy (art. 424⁸ § 1 k.p.c.). Należy do nich m.in.. wskazanie przepisu prawa, z którym zaskarżone orzeczenie jest niezgodne, uprawdopodobnienie wyrządzenia szkody spowodowanej przez wydanie orzeczenia, którego skarga dotyczy oraz wykazanie, że wzruszenie zaskarżonego orzeczenia w drodze innych środków prawnych nie było i nie jest możliwe.

Strona skarżąca w skardze o stwierdzenie niezgodności z prawem wyroku Sądu Okręgowego ograniczyła się do jednozdaniowego stwierdzenia, że wykorzystwała wszystkie dostępne środki procesowe w celu wyeliminowania z obrotu wadliwego orzeczenia. Nie stanowi to spełnienia wymogu określonego w art. 424⁵ § 1 pkt 5 k.p.c. W orzecznictwie Sądu Najwyższego zostało utrwalone stanowisko, że samo wskazanie przez skarżącego, iż od zaskarżonego orzeczenia nie przysługiwała skarga kasacyjna lub skarga o wznowienie postępowania nie odpowiada wymogowi wykazania, że wzruszenie zaskarżonego orzeczenia nie było możliwe w drodze innych środków prawnych. W świetle tego przepisu wymagane jest przedstawienie odpowiedniego wyводу prawnego pozwalającego uznać, że skarżący wykazał brak możliwości wzruszenia zaskarżonego orzeczenia przy pomocy dostępnych środków prawnych. Niewystarczające jest samo stwierdzenie o braku możliwości wzruszenia zaskarżonego orzeczenia w drodze innych środków prawnych, nie poparte stosowną argumentacją i przytoczeniem właściwych przepisów prawa.

Z tych względów skarga podlegała odrzuceniu na podstawie art. 424⁸ § 1 k.p.c. O kosztach postępowania orzeczono stosownie do art. 98 § 1 w zw. z art. 391 § 1 i art. 424¹² k.p.c.

